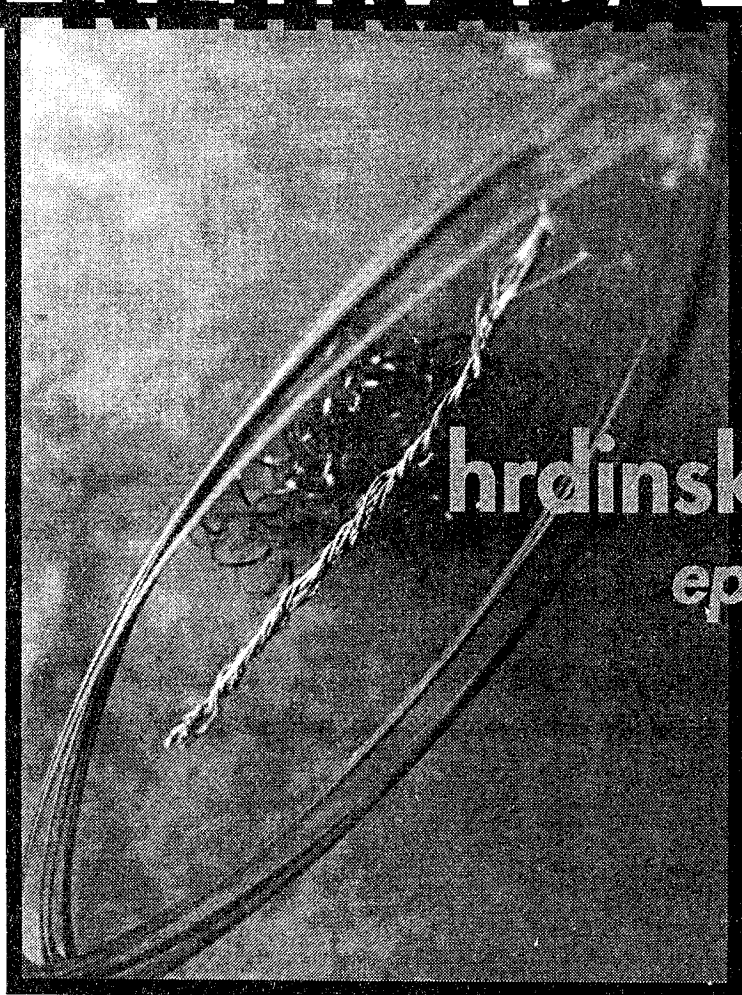

RENÉ LEWINSKI

PŘEHRADA

hrdinský
epos

HRAJÍ: NEJHODNĚJŠÍ MEDVÍDCI

NĚHÁNY GONDOLAT...

*Motto: Pomalu jsem se dotkl tvé hlavy
pomalu ji vzal do dlaní a*

Není a nikdy nebylo jednoduché určit rychlost času a jeho směr. Jeho plynutí se vždy zastavovalo a odráželo od zážitků a zkušeností, aby se k těmto znovu a zase vracelo v širokých trychtýřovitých vírech; naopak jeho tok mezi pouhými kulisami života byl vždy bezelstný a nesrovnatelně rychlejší. Znovu a znovu nám bylo připomenuto, že vše není ničím jiným, než záležitostí měřítka: co menší je, ztrácí se za horizontem dříve, než věci zásadní. A nejen to. Věci nevelké k horizontu mnohokrát ani nedospějí, jsa přikryty svými významnějšími protivníky a kamarády. Nezbyvá jim potom, než upozorňovat na sebe značnou rychlostí, jež ovšem, zcela ve smyslu paradoxu, jen zkracuje jejich pobyt v myslích a celou jejich cestu do zapomnění. Totální separace reality se tak stává skutečností.

Každý den se ráno probouzíme s tou stejnou otázkou: je snad náhodou to, že v porovnání s důstojným kýváním choboty slona je hektický pohyb Kašpárkův a vůbec celé jeho chování holým šílenstvím? Lze pochopit Kašpárka, s celou jeho chaotickou mimikou a dikcí jinak, než státi se součástí jeho hry a tedy loutkou z lipového dřeva? A je snad lípa se svými staletými letorosty podstatou Kašpárkovou? Jistěže ne. Ale nedivme se položené otázce. Ona se sama nepoložila. To jen mladí lidé v post-produktivním věku se sami navečer pokládají na lože, vonící amb-

rou, lípou a koniklecem. Ale nešť.

Mám na mysli jedinou věc. Je mi opravdu líto, že se toliko lidí bojí obrů. I když se nedivím. Ono, řečeno s p. Goldflamem, „on když přijde takovej obřík do města, utrhne dva paneláky, mezi ně dá tramvaj a celý to žvejká jako hamburger.“ P. Goldflam se naprosto oprávněně bojí obrů „jako sviňa.“ Ale je strach řešení? V tomto případě bych spíš souhlasil s p. Halíkovým: „je důvod bát se jediného – lidí, kteří se bojí. Ti jsou nebezpeční, protože potřebují přehlušit svůj strach vědomím, že se jich bojí druzí. Já se nebojím, protože lidi odkázané na šíření strachu vyléčíte jen tím, že se jich odmítnete bát a pomůžete jim zbavit se jejich strachu.“

Přehrada, hranice dynamického systému přelévání skutečnosti do vzpomínek a vzpomínek do zapomnění, oddělující línou nádrží od bystré říčky, tato placenta v lůně přírody, slouží k zadržování toku, jenž je dále upotřeben k výrobě jinak využitelné energie. Z jedné stany zapřen obr, pod hrází pobíhají trpaslíci v Kašpárkových šatech a na pupecní šňůře visí archetyp současného intelektuála.

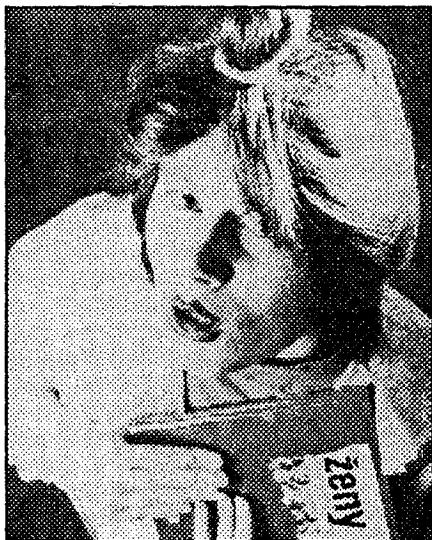
Den začíná, noc též. Čas, jehož rychlost ani směr nelze určit, nás obklopuje. Hrdinský epos Přehrada jsem tvořil na své rodné boudě v Krkonoších, obklopen dovádívkami vnučátky – Jiřinkou, Karolinkou a Petříkem a věděl jsem o jeho smyslu mnohem víc, než dnes.

René Levínský jr.

Alena Kovářová

Ing. Miroslava Mourková

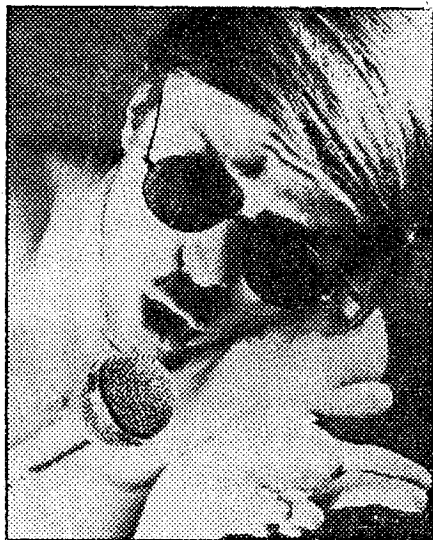
Téměř před narozením ji rodiče, kteří si pak žili poklidným životem, odložili do kojeneckého ústavu v Tanvaldu. Během dětství poznala několik opravdu zajímavých dětských domovů. Měla štěstí na vychovatelky. S ostatními chovanci vycházela špatně, říkali ji „zelené rajče“, snad proto její věčně vyplakaná smaragdová očka. V dospělosti se v krátké době sice třikrát rozvedla, ale přesto stále nepřekonala infantilní stádium a duševně plně nevyzrála. Ve dne v noci pouze snila o silném muži, který (to si samozřejmě ona plně neuvědomovala) by ji nahradil otce. Místo sekretářky ji nabídl Karel, když se čirou náhodou setkali ve Strážnici na folklórním festivalu, kde Alena účinkovala v tanečním souboru Kečera. Oproti dětským domovům ji hydroelektrárna připadla pro život a výkon povolání jako jistější a stabilnější lokalita. Cvičí aerobic a nevynechá jediné televizní představení Josepha Námořníka. Jednou by chtěla získat klíč od pevnosti Boyard, ale ví, že je to zohla nemožné. Přesto se učí francouzsky.

V jedenácti letech ji zemřel otec, jenž řídící expresní vlak Leoš Janáček, oslepen mlhou na Wilsonově nádraží, narazil do Hronu. Od té doby žije Miroslava v Rumburku, pouze se svou matkou, která již dvacet let předstírá umírání na rakovinu. Miroslava ji bezmezně miluje a obětavě o ni pečuje a není schopna ve své naivitě prohlédnout její léčku. Matka ji nutí k sňatku, ale je si plně vědoma, že žádný mladý muž, nebude ochoten sdílet společnou domácnost se tchýní, jež jest hysterickou hypochondrickou. Podvědomě Miroslava vyhledává inteligentní muže, kteří by dokázali rozetnout bludný kruh jejího života. Techniku vystudovala právě proto, že tam příliš žen nepotká. Je opravdovou, něžnou a pozornou ženou s duší tak jemnou, jak ji může mít jen muž. Pod pseudonymem Kostitřas W. Drtikol píše drobné prózy pro nejmenší čtenáře (jejím vzorem je Šimon Olivětín). Žádnou z nich ovšem nedovolila uveřejnit, dílem ze studu, dílem ze strachu, že její prvoplánový pseudonym bude prohlédnut.

vlastním jménem Jiřina Bohlerová, autorka scénického dramatu „Krásná smrt.“ Protes-
tantka anglosaského původu, 28 let, dočas-
ně najata jako nájemná agentka. Neucho-
pitelná blondýna, vždy v převleku a přesto
efektně elegantní, přímo k zulíbání. Ženství
z ní sršelo již od narození a budoucnost i
minulost předvíдалa s neomylnou přesností.
Prošla svět a vyznala se v jeho nejskrytěj-
ších zákoutích. V šesti letech přišla bosa do
Čech pouze s malým uzlíčkem na zádech,
který skrýval pět křížal a několik nejnutněj-
ších hadérků. Patřila vždy mezi nejlepší žá-
kyně učitelky Dlahé, plavání bylo jejím ko-
níčkem. Nebála se jezer, vodních toků, mo-
ří ani přehrad. Nechtíc vstupovala do muž-
ských snů. Když ji Jaromír, na své služební
cestě, náhodou zahlédl v Semilech u vchodu
do jedné základní školy, byl jí očarován na
první pohled. Tehdy se mu zdála příliš mla-
dinká, aby ji obtěžkal. Dnes ji však vyhlíží
ze svého dispečerského křesla, že se snad,
někdy až půjde kolem, objeví u přehrady a
on ji bude smět obejmout.

Ing. arch Tom Jaromír Vích, Esmeraldin
„bratranec“

Malý Gerhard se narodil v židovské rodině
krkonošského chatáře. Jen krátce po jeho
narození byla celá jeho rodina citelně za-
sažena lavinou a tak se jen o málo větší
Gerhard stěhoval do opatery do německo-
polské rodiny v Jablonci nad Nisou. Tříja-
zyčné prostředí, ve kterém vyrůstal, mu si-
ce, umožnilo úspěšné absolvování studií me-
dicínských, ale způsobilo jeho absolutní ne-
porozumění sobě samému. Jediné médium,
jež mu umožnilo integrovat svoji osobnost,
bylo morfium, které požíval v silných dáv-
kách. Svět se před ním prostíral v dimen-
zích neviditelných ostatním lidem. Tajem-
nost prostorů, v nichž čerpal své zkušenosti
a naděje, ho neustále nutila prchat, zejmé-
na před vlastní identitou. Mnohokrát zmé-
nil své jméno i místo lékařské praxe. Prak-
tikoval snad v celém Českém ráji, nejdéle
pak v Turnově. Až setkání s jistou učitel-
kou ho přivedlo na dráhu závodního dok-
tora v hydroelektrárně. Vrátil se ke svému
rodnému jménu a v hlubinách přehrady na-
lezl smysl života a jeho řád, které mu nedaly
ani osnovy základní školy.

Narodil se hluchoněmým rodičům a komplex z ticha kompenzoval od raného dětství snem o kariéře zpěváka pop music. Pro přílišné, nedostatečně usměrněné a zorganizované hlasové kvality nebyl přijat do hudební školy a tak se již v deseti letech uzavřel do sebe a po nocích se věnoval radioamatérství. Ve třinácti letech navázal kontakt s Jaromírem Dobrým, který, když slyšel jak Gabriel dokáže výstižně komentovat jeho milostné avantýry, mu doporučil, aby vystudoval divadelní akademii a pak se stal rádio-hlasatelem. Gabriel mu zůstal za jeho myšlenku celý život vděčný a tak, žádné ženě, která Jaromíra zbožňovala, neřekl ani slovo o jeho dobré stovce dětí. Sám zůstal raději bezdětný a za vlasy přitažený. Přenášeje se denně éterem do miliónů domácností, často pochybuje o tom, zda skutečně existuje. Ráno mu bývá nevolno. Realitu chápe osudově. Ze sportovců má nejraději Sergeje Bubku.

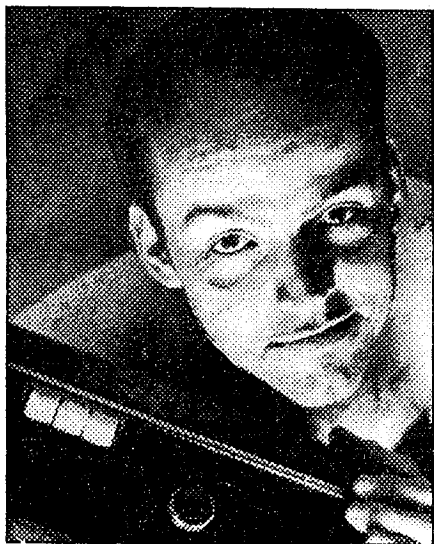
Sarko Mirko, Červeného spolupracovnice z redakce Jistého hlasu

MUDr. Karel Dlahá opustil svoji Dlahou ženu záhy po narození Karla. Karel nikdy nepoznal otce a toto poznání velmi postrádal zvláště při odolávání atakům matky, která byla posedlá vyučováním plavání. Celý život trpěl představou, že ho matka topí a potápí a nedokázal pochopit, z jakého důvodu ho nikdy zcela neutopí. Touha rozlousknout tento tvrdý oříšek ho vedla ke studiu Vysokého učení technického, kde se specializoval na konstrukci a mechaniku vodních staveb. Jeden semestr strávil na stáži na Vysoké škole strojní a textilní v Liberci. Zde poprvé uviděl opravdovou turbínu a jeho touha se stala natolik nesnesitelnou, že byl donucen ji realizovat. Stal se ředitelem hydroelektárny. Ihned po svém jmenování vycídl celý rotor, umyl se a začal znova s čistýma rukama. Občas se pokoušel oženit. Byl příčinou požehnaného stavu několika svých kolegyní, ale sňatek s nimi matka nikdy nedovolila. Je jedním z mála mužů, kteří se ještě dokáží opravdu leknout.

Mgr. Anastázie Dlahá

Dětství strávila se svými rodiči a prarodiči v roubené chaloupce v Povltaví. Při jarních záplavách byla chaloupka plná vody a v okolí plaval utonulý dobytek. Tehdy si Stázička uvědomila, že svět se musí změnit a všichni, včetně zvířat a rostlin, se musí naučit plavat a na Vltavě se musí postavit přehradu. Z doby jarních záplav pochází i její rozhodnutí stát se učitelkou plavání a provdat se za inženýra. Avšak v mladickém poblouznění padla do rukou jakéhosi turnovského doktora, který se s ní sice oženil a vyspal, ale po narození svého syna Karla, již nemohl vydržet ty stále koupele a výčitky, že nedokáže vyprojektovat ani most, a rodinu definitivně opustil. Dlahá se pokoušela naučit plavat alespoň svého syna a podařilo se jí infikovat ho posedlostí konstruovat vodní díla. Povolání učitelky nechápe jako nějaké obyčejné povolání (např. povolání k povinné vojenské presenční službě), ale naopak, spíš jako poslání (např. jako ten známý český bratr).

Tonny Gřešek, druhý muž Dlahé

Jaromír Dobrý

Narodil se v dělnické rodině, ale práce mu nikdy nebyla příliš blízká. Již na základní škole v Železném Brodě se projevily první známky jeho grandiózního talentu - schopnost objevovat a rozvíjet tělesné rozkoše. Též se začal věnovat radioamatérství, jež ho lákalo hlavně díky možností navázání rychlého spojení a posléze se rozvinulo téměř až ve zhoubnou vášeň. Přestože byl za své koníčky často sankcionován, svoji zálibu ve vyhledávání přítulných žen si udržel až do pozdního věku. Přímým svědectvím jsou zástupy potomstva, rozeté po celé republice a žádající o alimenty. Právě nedostatek finančních prostředků ho donutil ke změně zaměstnání a odchodu do ústraní na malou, osamocenou hydroelektrárnu uprostřed divokých lesů. Stal se jogínem, vegetariánem a vášnivým čtenářem Jiráskových příběhů. Miluje Gauguina, Villona a všechno „z čeho prostě smrdí život.“ V pubertě měl třikrát zlomenou levou nohu a trpí klaustrofóbií.

RENĚ LEWINSKI

PŘEHRADA
hrdinský epos

inscenace Nejhodnějších medvídků

OSOBY A OBSAZENÍ

Ing. Karel Dlahá, ředitel hydroelektrárny	Patrik David
Jaromír Dobrý, dispečer	Dan Vavřík
Ing. Miroslava Mourková	Markéta Rybová
	nebo Jitka Říhová
Alena Kovářová, sekretářka ředitele	Kristýna Pochobradská
MUDr. Gerhard Vosecký, lékař	René Levínský jr.
Gabriel Červený, radista	Mirko Mirko j.h.
Mgr. Anastázie Dlahá, učitelka ZŠ	Ema Zámečnicková
Esmeralda Tóth, záchyně ZŠ	Veronika Herdová
Režie	Trinity Ryvalev
Dramaturgie	Sybilla Nováková
Scéna	Tomáš Vích
Kostýmy	Šarko Mirko
Výběr hudby	Šimon Olivětín
Elektroinstalační práce	Jan Jakůbek
Rehearsal manager	Marcel Fišer
Propagace	Tonny Gřešek

premiéra 28.dubna 1995 v Dejvickém divadle

Pozor!
Sběratelská kuriosita!
Okrový Mauritius Medvěd.

Pouze třicet devět
číslovaných a signovaných
výtisků.

Tento výtisk nepatří
mezi oněch 39 a je tedy
sběratelsky bezcenný.

